

GONDOLATOK AZ ERDÉSZNŐK I. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJÁN

DR SOLYMOS REZSŐ

Az erdőgazdálkodás és a faipar hazai története folyamán többször kellett megküzdeni súlyos gondokkal, miközben ügyelni kellett arra, hogy a szakmánk alapvető feladatát jelentő tartamosságot, a kellő mértékű és színvonalú újratermelést sérelem ne érje. A mai magyar erdészet sincs híján a nehéz problémáknak és az eredményeknek sem. Valamennyi időszak, közel és távolabbi múlt erdészei számára éppen a soron levő kérdések megoldása okozta mindig a közvetlenül érzékelhető problémát és az átélhető örömet, amelyre az eredmények láttán joggal tartottak igényt az adott kor szakemberei. Ez a szakembergárda az 1950-es évek előtt kizárólag a férfiak soraiból került ki, ezt követően váltak az elsőként képzett erdésznők az erdőgazdálkodás aktív részeseivé.

A jelen időszak magyar erdészei számára talán a korábbiaknál is nagyobb leckét adott fel a társadalmi-gazdasági fejlődés gyorsasága és megtorpanása, valamint a közjólét növelését szolgáló, sokféle erdőgazdálkodás egyre bővülő követelmény-rendszerre. A természet ismert törvényszerűségeit újabban felismerésével egészítette ki a kutatás, a nehéz munkát könnyítette a technika, amelyet tovább bonyolított az ökonómia érdekeltségi viszonyainak az erdész számára sok gondot okozó útvesztője. Az erdészeti ökológia, technika és ökonómia hármas témacsoportjának kívánt harmóniája ezért sokszor és több helyen vált a szakma részére diszsonanciává. Talán ez irányította legradikálisabban a figyelmet a szakmáját értő és a hivatásának élő szakember felé. Napjaink magasra értékelt tudományos eredményei és civilizációs vízmányai ellenére, vagy még inkább ezek következményeként megnőtt a szaktudás jelentősége és a szakemberek szerepe a világ érdeinek fenntartásában, fejlesztésében és okszerű hasznosításában. Az utóbbi évtizedek folyamán egyre több erdésznő jelent meg a világ különböző országaiban, hogy a férfiakkal azonos szinten hasznosítsa szaktudását a világ erdőgazdálkodása érdekében.

A magyar erdőgazdálkodás évszázados története igazolja, hogy az erdőmérnökök, majd az erdésztechnikusok munkája nyomán, sikerült erdeink produktivitását és gazdálkodásunkat az európai mezőny megfelelő szintjére emeli. Az erdész szakemberek általában megbecsült alkalmazottai voltak az erdőtulajdonosoknak, köztük az államnak. A második világháborút követő államosítások után azért emelkedhetett a mezőgazdaságnál jobban az erdőgazdálkodás színvonala, mert a szükséges szakembergárda ehhez rendelkezésre állt. Ez a helyzeti előny fokozatosan csökkent, és ma már a fordítottjáról beszélhetünk annak, ami 40 évvel ezelőtt e téren jellemző volt. A mezőgazdaság megelőzött bennünket, amelyet többek között a magas színvonalú, jó szakemberellátottságnak köszönhet. Ennek ellenére a szakemberellátottság miatt nekünk sincs okunk panaszra. Jelenleg 2364 erdőmérnökünk és 3635 erdésztechnikusunk van. Az erdésznők országos találkozóját elsősorban az indokolja, hogy erdőmérnökeinknek mintegy 10%-a nő, szám szerint 219. Az erdésztechnikusnők aránya ennek mintegy a fele.

Szeretném az Erdésznők I. Országos Találkozója alkalmával tiszteletünket és nagybecsülésünket tevékenységük elismerésével és munkájuk értékelése útján kifejezni. Többségük részese elért eredményeinknek és a jelen problémáinak is. Gondjaink megoldásában kollégáinkra napjainkban és a jövőben egyaránt nagy és sajátos szakmai szerep vár.

Az erdésznők többsége az erdőművelésben, az erdészeti oktatásban és a kutatásban végzi munkáját. Napjainkban e területeken tehetnek talán a legtöbbet a hiányszakok pótlása és a színvonal emelése érdekében. Fejlesztési terveink is azt mutatják, hogy változatlanul elsősorban itt lesz szükség női munkatársakra. Természetesen mindez nem jelenti azt, hogy nincsenek kiváló női erdészvezetőink, fahasználóink és ökonómusaink, vagy más területen jól dolgozó munkatársnőink.

Mondanivalóm bevezetőjében említett erdészfejlesztési és termelési gondjaink megoldásában az eddigi jó tapasztalatokra építve, számítunk a női erdészeink aktív munkájára, mégpedig:

- az erdészeti növénynevelésben az új fajták előállítására és termesztésbe vétele, valamint a magtermeiő állományok fenntartása és kezelése terén;
- a csemetetermelés hagyományosan női gondosságot igénylő munkájában;
- az erdőfelújítások és az új erdőtelepítések fellendítésében, a hiányok mielőbbi pótlásában;

- az erdőnevelési munkák előkészítésében, a tisztítás- és gyérítésjelölésben, valamint a nevelővágások gondos végrehajtásában;
- az erdőtervezés, a számítástechnika, az erdőfelügyelet nagy hozzáértést, valamint precízséget igénylő munkájában;
- a fejlesztést megalapozó kutatásokban és főleg a továbbképzésben.

Bőséges a feladat annak ellenére, hogy fel sem soroltam valamennyit, amelyek a megoldásához nélkülözhetetlenek kollégánóink.

Bizonyára néhányan mást vártak az első találkozó ünnepélyes megnyitáskor tőlem, hisz most a sokféle családi, munkahelyi gondolhoz még többet illesztettem. Mindezt a megbecsülés, a szakmai elismerés is mondatta velem, amikor kolléganőimet nélkülözhetetlenek tartom legsúlyosabb, egyúttal legnemesebb szakmai feladataink megoldása során, amikor szakismeretüket és tapasztalataikat a legnagyobbra becslöm azzal, hogy a legfontosabb tennivalókhöz kérem értékes segítségüket. Egyszóval, szükségünk van és lesz a jövőben is az erdésznőkre, akik hazánkban és az egész világon, részt vesznek az emberiség jólétének növelésében azáltal, hogy a jólét egyik előfeltételét, az erdőt gondozzák, nevelik és fejlesztik.

Kettős hivatásról szól az országos találkozó. Magasztos az első, ami női mivoltukból ered, amelynek révén az élet megújul, amelyből a család melege, a munkahelyi légkör meghitt kedvessége származik. Csodálatos a második, aminek erdész létük az alapja, amelynek révén szaktudásuk útján kibontakozik a természet világának a rajongásig szeretett gyöngyszeme: az erdő, amelyből sok anyagi jó, még több nem anyagi jellegű szolgáltatás származik az emberiség javára.

A felsorolt gondolatok hallatán és a nagyrabecsülő tisztelet nyomán joggal merül fel a kérdés: mit kapnak viszonzásul mindezekért az erdésznők. Meggyőződésem szerint annyi jót nem, mint amennyit joggal elvárhatnának, amit munkájukkal kiérdemeltek. Azt nem állíthatjuk ugyanakkor, hogy törekvéseink között az erdésznők megbecsülése nem foglal el központi helyet. Ennek során érvényt kell mindenütt szerezni az egyenlő elbírálásnak, ha a munkával szerzett jövedelmekről van szó, a megkülönböztetett bánásmódnak, ha a családi vagy egyéb más, a női mivoltukból származó dolgok figyelembevételére indokolt.

Tudom, hogy a sok szakmai mondanivaló mindig érzékeny talajra talál az erdésznők lelkében, de nem feledkezhetünk meg arról soha, hogy a női lélek a szeretet forrása és egyúttal a szeretet befogadója. Életünkben, erdészpályánkon is a legnagyobb erő a szeretet, amelyről a hétköznapok forrágában csak néha esik szó. Zárógondolatként úgy érzem, hogy ezt kell kiemelnem, mert őszintén örülhetünk annak, hogy az erdésznők első országos találkozásán az erdők szeretete és szolgálata fűzi össze kollégánóinket egymással és velünk. Ez a csodálatos erő növekedjen tovább és gazdagodjon a pályán töltött évek során. A család szolgálata és az erdők szolgálata egyaránt az emberért van. Az ilyen nagy és önzetlen szolgálatot megköszönni igazán nem is tudjuk, de segít ebben is a szeretet, amelyet nagyrabecsülő tiszteletté emel a dolgos hétköznapok együttes küzdelme.

A soproni Roth Gyula Erdészeti és Faipari Szakközépiskola

(9400 Sopron, Szt. György u. 9. — Pf.: 26.)

1989-ben erdőgazdálkodási, vadgazdasági szakon,

TECHNIKUSMINŐSÍTŐ VIZSGÁT

szervez.

Jelentkezési határidő: 1989. Január 31.

Tájékoztatót, jelentkezési lapot az iskola küld az érdeklődőknek.